

Життя та творчість Ернеста Хемінгуея

Ернест Міллер Хемінгуей народився 21 липня 1899 року в Ок-Парку, невеличкому містечку, поруч з Чикаго. Майбутній письменник ріс у культурній, забезпеченій родині і кожен з батьки по-своєму, намагалися спрямувати його інтереси. Батько - лікар за професією й етнограф-аматор за уподобаннями - захоплювався полюванням, брав з собою в ліси Ерні, водив його в індіанські селища, намагався привчити сина спостерігати природу, звірів, птахів, придивлятися до незвичайного життя індіанців. Мати - аматорка музики й живопису, яка навчалася співу й дебютувала у нью-йоркській філармонії, тут, у своєму містечку, змушена була задовольнятися викладанням музики, співом у церковному хорі, а сина прагнула навчити грі на віолончелі. Музиканта з Ерні не вийшло, але любов до гарної музики та картин залишилася у Хемінгуея на все життя.

Ернест Хемінгуей у ДИТИНСТВІ

Батько - супутник його дитинства й отрочтва. Але після того як йому виповнилося п'ятнадцять років, Ернест не мав нічого спільного з батьком (проблема "батьків і дітей"). Пізніше батько виникає лише у примарних спогадах і снах, а супутник його змужнілості, приклад завзятої і мужньої денної праці - це дід, учасник Громадянської війни 1861 - 1865 років.

Ок-Паркська середня школа, де Хемінгуей отримав середню освіту, славилася високим рівнем загальноосвітньої підготовки. Майбутній письменник із вдячністю згадував своїх викладачів рідної мови та літератури, а шкільна газета "Трапеція" і шкільний журнал "Скрижаль" дали йому можливість спробувати свої сили в літературі (він пише фейлетони та короткі оповідання). За що б не брався Ерні, він в усьому намагався бути першим. Був капітаном і тренером різних спортивних команд, отримував призи з плавання і стрільби, був редактором "Трапеції". Є думка, що все це були спроби Хема (як його звали близькі друзі) і довести собі та навколишньому світу, що він не дівчинка. Річ у тім, що батьки письменника дуже хотіли мати доньку і до семи років вдягали Ерні в дівчачу сукню. На все життя ці спогади дитинства стали ахіллесовою п'ятою Хемінгуея, комплексом неповноцінності, який він переборював весь час, займаючись тільки "мужніми" справами: спортом, полюванням, коридою, військовою журналістикою.

Після закінчення школи юнак якийсь час працює у невеличкій газеті. Коли Хемінгуею виповнилось дев'ятнадцять років, він їде до Європи, щоб добровольцем взяти участь у Першій світовій війні, яка стала для нього першим життєвим університетом. Воює він у складі транспортного корпусу, в одному з санітарних загонів, що його США направили в італійську армію.

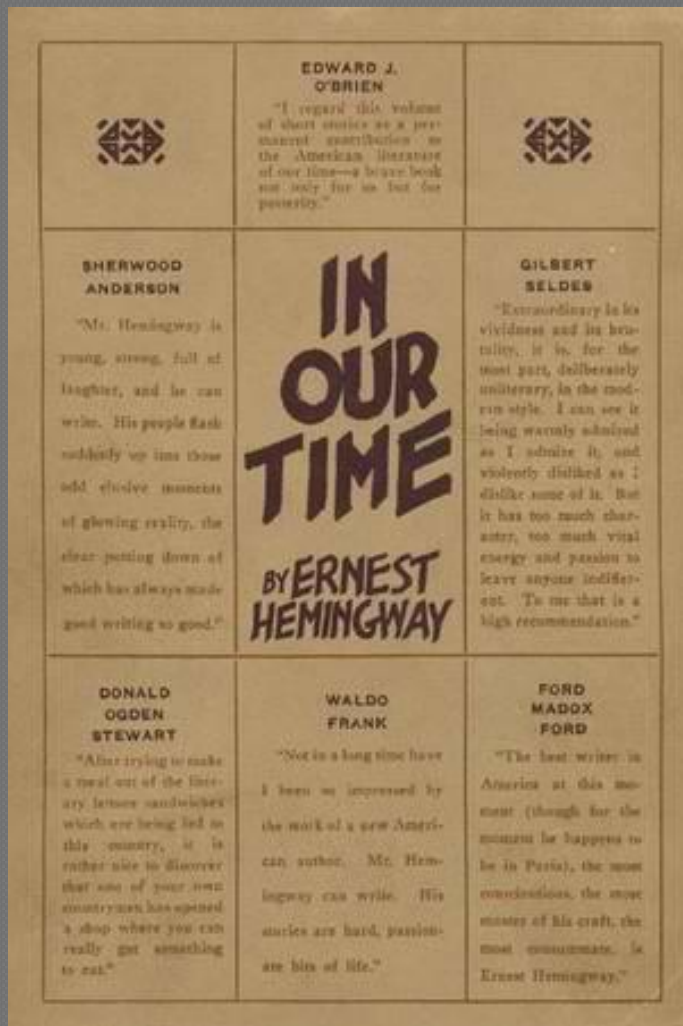
У ніч на 9 липня Хемінгуей, потрапивши під мінометний вогонь, був важко поранений. Хемінгуея евакуювали до Мілана, де він пролежав кілька місяців і переніс кілька серйозних операцій коліна. Вийшовши з госпіталю, Хемінгуей був нагороджений італійським військовим хрестом і срібною медаллю за доблесть - другою за значенням військовою нагородою.

Літературна біографія Хемінгуея бере свої витoki в Парижі 20-х років, де він оселяється після війни. Париж у ті часи був Меккою модернізму. Письменники, поети, художники з усіх усюд з'їжджалися сюди, щоб зануритися в цю атмосферу, де руйнувалися колишні цінності і створювалися нові, породжені ХХ століттям. У цей нуртуючий вир і занурився молодий журналіст, який твердо вирішив стати письменником.

У Парижі Хемінгуей познайомився з такими знаковими постатями модерністської літератури, як Джеймс Джойс, Гертруда Стайн. Вони були кумирами, непорушними авторитетами для молодих літераторів. Хемінгуей прислухався до Гертруди Стайн, уважно вивчав досвід Джойса. Прислухався, вивчав, але у своїй творчості шукав власний шлях.

Одночасно з пошуком свого шляху в літературі визначався і світогляд письменника, формувалися його політичні переконання. Він багато подорожував у ті роки Європою: як кореспондент кількох американських газет побував у Німеччині, Швейцарії, Іспанії, Туреччині. В Італії він зрозумів, що таке фашизм, і на все життя зненавидів його. Для будь-якого письменника важливо визначити своє місце у світі. Хемінгуею в цьому допомогла греко-турецька війна, звідки він у 1922 році як військовий журналіст посилав свої кореспонденції. Колишній фронтовик побачив війну зовсім іншими очима, що визначило його громадську позицію: "писати нещадну правду про життя".

Книга "В наш час"
(1925)

Дебютом у світі літератури для Хемінгуея-журналіста став збірник "Три оповідання і десять віршів" (1923). Відтоді він вирішує покінчити з журналістикою, бо, за особистим зізнанням, "телеграфний стиль репортажу став затягувати його".

Етапною в творчості Хемінгуея стає книга "В наш час" (1925) - збірник оповідань, об'єднаний спільним задумом та ідейно-тематичним спрямуванням, а також особливим стилем - лаконічним, стриманим. Пізніше подібний принцип організації тексту автор визначить як "принцип айсберга". Збірник "В наш час" цікавий ще й тим, що в ньому Хемінгуей вперше зачіпає проблеми "загубленого покоління", геніально продовжені в повісті "Фієста" (1926) і романі "Прошавай, зброє!" (1929).

Останній твір приніс світову славу й визнання Хемінгуею. Антивоєнна проблематика подається автором у протиставленні страхіття війни та найкращого людського почуття - кохання. Трагічна історія кохання лейтенанта Генрі й медсестри Кетрін (Ромео і Джульєтта епохи Першої світової війни) назавжди запам'ятовується читачам. На загальний тон роману, визначення одного з його лейтмотивів - утрата всього дорогого й улюбленого, вплинули події особистого життя письменника (самогубство батька та вкрай небезпечні пологи дружини). У середині 1927 року Хемінгуей удруге одружився з Поліною Пфейфер - паризькою журналісткою, американкою з Сент-Льюїса. Улітку 1928 року (у самий розпал роботи над романом "Прощавай, зброє!") вона перенесла важкі пологи. Дитина народилася шляхом кесаревого розтину. На щастя, вижили і мати, і син (але пов'язані з цим переживання відбилися в романі і залишилися незабутніми). Тієї ж осені 1928 року в Ок-Парку наклав на себе руки його батько.

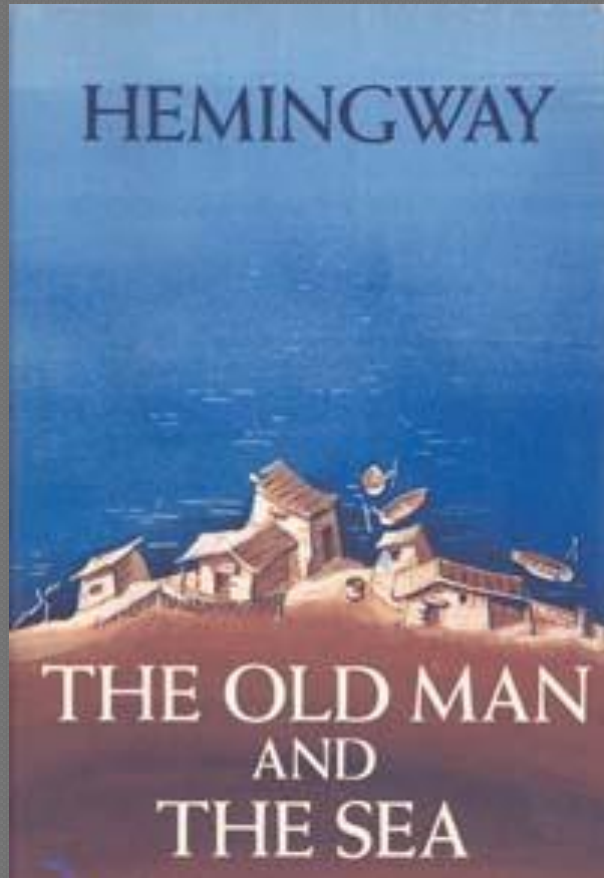
Підсумком роздумів письменника над подіями в Європі кінця 30-х років стали романи "Мати і не мати" (1937) і "По кому подзвін" (1940). Перший відобразив зміну у світогляді письменника, пошуки подолання самотності та перехід до соціальної проблематики. Другий - величний епічний твір, в якому автор з філософських позицій усвідомлює події війни в Іспанії. Новим для Хемінгуея стає те, що в романі "По кому подзвін" головне місце посіли не приватні долі героїв, а доля героя і революції.

1952 рік стає черговою перемогою Хемінгуея: він пише підсумковий твір свого життя - повість "Старий і море". Це квінтесенція роздумів і міркувань письменника про людину і її місце у всесвіті. Наступні два роки стають роками вшанування великого Хема вдома (Пулітцерівська літературна премія (1953)) і визнання його діяльності у світі (Нобелівська премія (1954)).

Наступні роки свого життя Хемінгуей багато мандрує (Іспанія, Франція, Східна Африка), але постійно живе на Кубі - країні, яка стала для письменника новою батьківщиною ще з часів Другої світової війни.

Останнім завершеним твором великого Хемінгуея стала книга спогадів "Свято, яке завжди з тобою" (1960, опублікована 1964), що розкривала своєрідну атмосферу художнього життя Парижа 20-х років.

В останні роки життя Хемінгуей хворіє, його переслідує синдром смерті батька (кілька разів він робить невдалі спроби покінчити життя самогубством, навіть перебуває деякий час у лікарні). Одужавши, 1 липня 1961 року повертається додому в садибу Фінка Віхія на Кубі, а вранці 2 липня 1961 року, вставши зрання, бере зі свого численного арсеналу улюблений карабін і зводить свої порахунки з життям.

Повість "Старий і море" - неவிбаглива історія старого рибалки Сант'яго стає узагальненою історією складного шляху людини на землі, яка кожного дня веде нескінченну боротьбу за існування, поєднуючи її з намаганням жити у злагоді з навколишнім світом.

Один із прототипів повісті - рибалка Григоріо Фуентес, котрий жив у присілку Кохімара, на Кубі. Одного разу, коли рибалка та письменник пливли на шхуні, вони зустріли старого й хлопчика, які боролися з великим марліном. Ця зустріч і стала поштовхом до створення повісті "Старий і море".

Сюжет повісті дуже простий: старий рибалка Сант'яго, який живе надголодь, вийшовши в море, піймав найбільшу рибину за все своє життя, таку велику, що не може зтягти її до човна і транспортує за бортом. Акули, які почули запах крові, потроху об'їдають велику рибину і, незважаючи на спротив старого рибалки, повністю її з'їдають. Човен Сант'яго повертається до рідного берега лише з кістяком риби, але на боці старого моральна перемога, бо він не скорився до самого кінця.

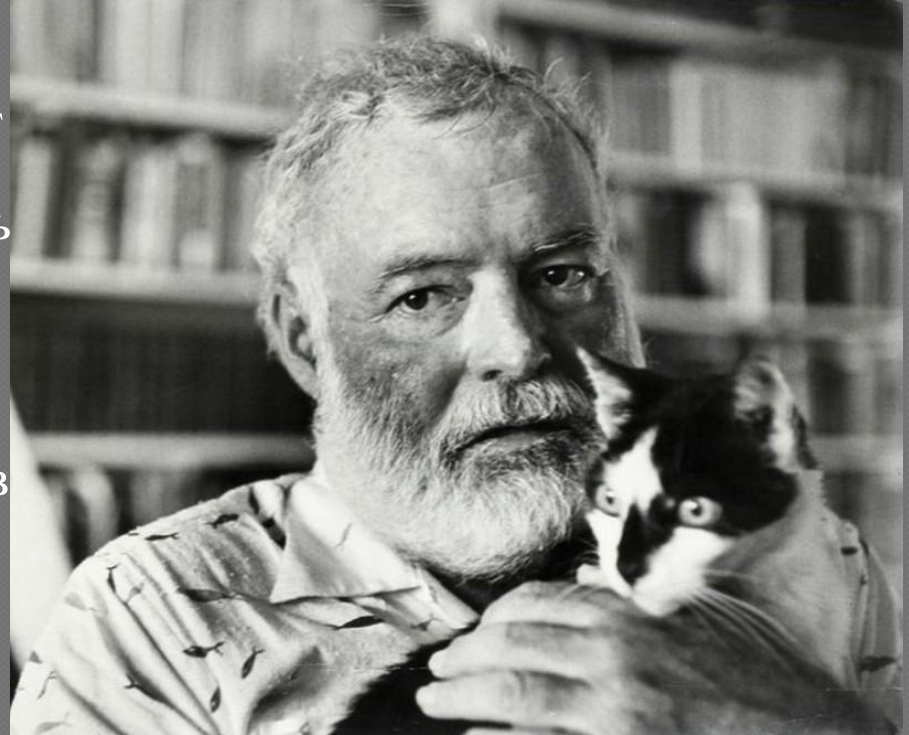
Основні твори

- "В наш час" (1925);
- "Фієста" (1926);
- "Прощавай, зброє!" (1929);
- "Мати і не мати" (1937);
- "По кому подзвін" (1940);
- "Старий і море" (1952);
- "Свято, яке завжди з тобою" (1960).

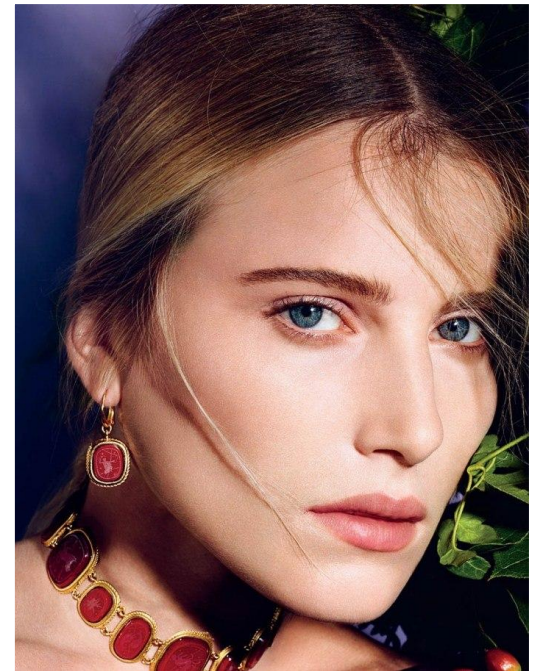
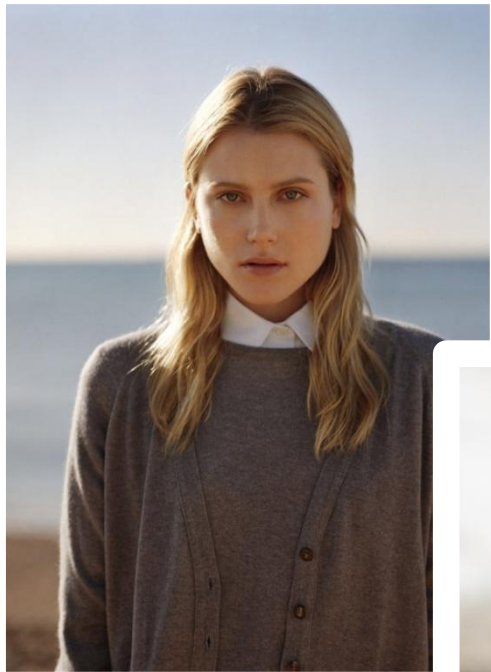
5 цікавих фактів про Ернеста Хемінгуея

- Улюбленими коктейлями Ернеста були мохіто та дайкірі.
- У Хемінгуея був шестипалий кіт Сноубол (Сніжок), нащадки якого, успадкували шестипалість і на теперішній час є однією з цікавинок будинку-музею письменника на Кі-Весті ("коти Хемінгуея").
- Підкорювач жіночих сердець був одружений чотири рази, дуже часто закохувався.
- У 2011 році Крейг Макдональд випустив книгу "Вбити Хемінгуея". У книзі розглядається інша версія смерті великого автора.
- В письменника є правнучка, її звати Дрі Хемінгуей. Вона успішна модель і починаюча актриса.

Хемінгуей і кіт Сноубол

Дрі Хемінгуей

Виконала:

Камірна Єлизавета

ІН-46